

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 122/11

V Luxembourggu, 17. novembra 2011

Sodba v zadevi C-327/10
Hypoteční banka a.s. proti
Udu Miku Lindnerju

Če dejansko stalno prebivališče potrošnika ni znano, je lahko sodišče zadnjega znanega stalnega prebivališča pristojno za odločanje o tožbi proti njemu

Nemožnost ugotovitve dejanskega stalnega prebivališča tožene stranke tožeči stranki ne sme odvzeti pravice do pravnega sredstva

Češka banka Hypoteční banka in U. M. Lindner, nemški državljan, sta sklenila pogodbo o hipotekarnem posojilu za financiranje nakupa nepremičnine. Na dan sklenitve te posojilne pogodbe je imel U. M. Lindner stalno prebivališče v kraju Mariánské Lázně (Češka republika) in je bil v skladu s to pogodbo dolžan obvestiti banko o vsaki spremembi stalnega prebivališča. Ta pogodba je poleg tega za morebitne spore določala splošno pristojnost sodišča, na območju katerega ima banka sedež.

Banka je Okresní soud v Chebu (okrožno sodišče v kraju Cheb, Češka republika) predlagala, naj U. M. Lindnerju naloži plačilo zneska 4.383.584,60 CZK (približno 175.214 EUR) z zamudnimi obrestmi iz naslova zaostalih plačil za posojilo. To sodišče je ugotovilo, da U. M. Lindner ni več stalno prebival na naslovu, navedenemu v pogodbi, in ni moglo ugotoviti njegovega stalnega prebivališča v Češki republiki. Češko sodišče je v teh okoliščinah Sodišče prosilo za razlago uredbe o sodni pristojnosti¹ in je zlasti želelo izvedeti, ali ta uredba nasprotuje določbi nacionalnega prava države članice, ki omogoča izvedbo postopka proti osebam, katerih stalno prebivališče ni znano.

Sodišče je v sodbi z današnjega dne najprej ugotovilo, da navedena uredba izrecno ne opredeljuje sodne pristojnosti, če stalno prebivališče tožene stranke ni znano.

Nato je spomnilo, da morajo v skladu z navedeno uredbo o tožbah, ki jih proti potrošniku vložijo druga pogodbeni stranka, odločiti sodišča države članice, na območju katere ima potrošnik stalno prebivališče.

Če pa nacionalno sodišče ne more ugotoviti stalnega prebivališča potrošnika na nacionalnem ozemlju, mora preveriti, ali ima ta stalno prebivališče v drugi državi članici Evropske unije. Če nacionalno sodišče ne more ugotoviti stalnega prebivališča potrošnika na ozemlju Unije in ne razpolaga niti z dokazi, ki bi mu omogočili, da ugotovi, da ima ta dejansko stalno prebivališče zunaj Unije, **je treba pravilo, v skladu s katerim je v primeru spora pristojno sodišče države članice stalnega prebivališča potrošnika, razumeti tako, da ne vključuje samo dejanskega stalnega prebivališča potrošnika, temveč tudi njegovo zadnje znano stalno prebivališče.**

Taka razlaga navedene uredbe namreč omogoča tožeči stranki, da brez težav ugotovi, na katero sodišče se lahko obrne, toženi stranki pa, da razumno predvidi, pred katerim sodiščem je lahko tožena. Prav tako **omogoča izognitev temu, da ob nemožnosti ugotovitve dejanskega stalnega prebivališča tožene stranke ni mogoče ugotoviti pristojnega sodišča, kar bi tožeči stranki odvzelo pravico do pravnega varstva.** Poleg tega ta rešitev zagotavlja pravično ravnovesje med pravicami tožeče stranke in pravicami tožene stranke, kadar je bila tožena stranka

¹ Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).

dolžna obvestiti tožečo stranko o vseh spremembah naslova po podpisu pogodbe o dolgoročnem nepremičninskem posojilu.

Zato je Sodišče presodilo, da **so češka sodišča pristojna za odločanje o tožbi, ki jo je vložila banka proti U. M. Lindnerju**, kadar ne morejo ugotoviti njegovega dejanskega stalnega prebivališča.

Nazadnje je Sodišče preizkusilo možnost, določeno v češkem pravu v podobnem primeru, da se postopek nadaljuje s postavitvijo začasnega zastopnika in vročitvijo tožbe njemu. Sodišče je ugotovilo, da čeprav ti ukrepi pomenijo omejitev pravice do obrambe, je taka omejitev upravičena s pravico tožeče stranke do učinkovitega varstva. Če začasni zastopnik, ki bi mu bilo mogoče vročiti tožbo, ne bi bil postavljen, tožeča stranka namreč ne bi mogla uveljavljati te pravice proti osebi brez znanega stalnega prebivališča. Sodišče je kljub temu ugotovilo, da se mora sodišče, ki mu je zadeva predložena v odločanje, prepričati, ali so bili sprejeti vsi potrebni ukrepi, da bi se našla ta oseba, da bi se lahko branila.

OBVESTILO: Predlog za sprejetje predhodne odločbe sodiščem držav članic omogoča, da v okviru sporov, ki jih obravnavajo, vprašajo Sodišče o razlagi prava Unije ali mu predlagajo, naj odloči o veljavnosti akta Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca (+352) 4303 2793